

A 80 ÉVES OPERAHÁZ

Öt éve ünnepeltük Operaházunkat, 75. születésnapja alkalmából — ez úgynevezett „kerék” évforduló volt, háromszor huszonöt esztendő (az igazi jubileumok mértékegysége általában egynegyed évszázad). Ma már nyolcvan éves a régi Sugár úton, a mostani Népköztársaság útján ékeskedő Dalszínház, s tekintve, hogy mi „ünneplő nemzet” vagyunk, azaz mi a hatvan, nyolcvan, meg a kilencven évről is meg szoktunk emlékezni, ha nevezetes személyről vagy intézményről van szó, tegyük meg ebben az esetben is.

Őszintén megvallva, nem csupán a szokásnak hódolunk ezúttal. A Magyar Állami Operaház, főként az utóbbi időben, a hagyományos tisztelet jogos igénylése mellett valami másféle igényt is támaszt, más módon is egyre inkább észrevéti magát, mint művelődésünk egyik jelentős tényezőjét, kultúránk hírének terjesztőjét — külföldön is. A nagyközönség és a szakemberek jóleső érzéssel állapítják meg az Operaházról: fiatalodik! Igen, fiatalodik, a hetvenötéves jubileum óta meg különösen észrevehető ez az öröndetes változás. A fiatalodást a műsorpolitikán mérhetjük le. S az előadásokon. Operaházunk, noha lassan mozdult, évről évre jobban hozzáidomul a korhoz, az öreg falak közt a korszerűsödés fiatal, friss gondolata vert gyökeret. A megifjaldást a bátorság is mutatja; bátorság a műsorválasztásban. Hosszú-hosszú időn át húzódoztunk például a „Wozzeck” bemutatásától — ma már ezen a „mumuson” is túl vagyunk, Operaházunk egyik sikeres produkciója az Alban Berg-mű. Új, kísérletező szellemnek nyitott kaput az Opera Sztravinszkij „Sacre”-jának magyar koreográfiai változatával. S ha már a balettnél tartunk: bátor tett volt Thomas Mann táncszínpadra vinni, s nem is kockázat nélkül való; az eredmény azonban a kezdeményező szellemet igazolta, fiatal magyar szerzőink alkotása, a „Mario és a varázsló”, jelentős siker.

Nyolcvan éves Operaházunknak kívánhatunk-e szebbet, jobbat, mint azt, hogy fiatalodjék tovább, a kor igénye szerint?

A Magyar Állami Operaház (Jánosi Ferenc felvétele)